

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 611

гр. София , 10.09.2021 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-17 в закрито заседание на десети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Диляна Господинова

като разгледа докладваното от Диляна Господинова Търговско дело № 20211100901441 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от С. М. Г. срещу „Б.Б. - НЦЗПБ” ЕООД.

Съдът, като прецени изложените в исковата молба обстоятелства намира следното:

При съобразяване на изложените в исковата молба и молбата-уточнение обстоятелства и формулираното искане към съда се налага извода, че предмет на разглеждане в настоящото производство е предявен от С. М. Г. срещу „Б.Б. - НЦЗПБ” ЕООД иск, с който се оспорва като порочно решение, прието на 06.07.2021 г. от едноличния собственик на капитала на „Б.Б. - НЦЗПБ” ЕООД, с което е избран за контролор на дружеството лицето П.Л.П..

При извършване на проверка за това дали предявеният иск е допустим, съдът на първо място констатира, че въпреки дадените на ищеца указания и направените от него уточнения все още е налице противоречие между неговите твърдения относно пороците, от които страда приетото решение на едноличния собственик на капитала на ответното дружество, което той оспорва и последиците, до които той сочи, че тези пороци водят по отношение на това решение и съответно, които иска да бъдат постановени от съда с решение по настоящото дело.

По въпросите какви са степените на порочност на решенията, които се приемат от органите на търговското дружество, каквото е и процесното и кои конкретни пороци до какъв вид недействителност на тези решения водят са дадени задължителни указания в Тълкувателно решение № 1 от 06.12.2002 г., постановено по тълк.д. № 1/2002 г. на ОСГК на ВКС, които трябва да бъдат съобразени от настоящия съдебен състав.

В това тълкувателното решение са дадени указания, че нищожни са единствено следните решения на Общото събрание: 1) решенията, посочени в чл. 75, ал. 2 вр. с ал. 1 ТЗ, 2) липсващото /невзето/ решение на Общото събрание, което е отразено като съществуващо в протокола на ОС или в протоколната книга на дружеството, както и ако е вписано в

търговския регистър, 3) решението, което е извън пределите на определената от закона и учредителния акт компетентност на органа, който го е приел. Решенията на върховния орган на търговското дружество, които противоречат на учредителния акт или на императивни разпоредби на закона са незаконосъобразни т. е. отменяеми, но не и нищожни.

Пороците на решението на едноличния собственик на капитала на ответното дружество, на които се позовава ищецът в исковата молба, са такива, които при съобразяване на описаните критерии, посочени в тълкувателното решение, водят не до тяхната нищожност, а до незаконосъобразността им. Това е така, тъй като той твърди, че решението за избор на контролор противоречи на императивни разпоредби на Закона за публичните предприятия и на правилника за неговото прилагане, а не посочва нито в исковата молба, нито в молбата-уточнение от 17.08.2021 г., оспореното решение да е сред тези, посочени в чл. 75, ал. 2 вр. ал. 1 ТЗ, да представлява липсващо решение или да е прието извън пределите на компетентността на едноличния собственик на капитала. Ето защо следва да се приеме, че в случая въпреки, че ищецът иска от съда да прогласи нищожност на решението на върховния орган на ответното дружество, той всъщност сочи пороци, които водят до неговата незаконосъобразност и го правят отменяемо, каквито са тези за нарушаване на императивни законови разпоредби на Закона за публичните предприятия и на правилника за неговото прилагане. С нормата на чл. 74 ТЗ в закона е уредено потестативното право да се иска отмяна на незаконосъобразни решения на върховния орган на търговското дружество. Това право възниква за определен кръг субекти и това са тези, изрично посочени в цитираната законова разпоредба – съдружниците съответно акционерите в едно търговско дружество. Ето защо и активно процесуалноправно легитимирани да предявят конститутивния иск по чл. 74 ТЗ са само съдружниците в дружество с правноорганизационна форма ООД, съответно акционерите в акционерно търговско дружество. Ищецът няма качеството на съдружник в ответното дружество, в което целият капиталът се притежава от Държавата, което означава, че той не е сред лицата, които са легитимирани да искат отмяна на незаконосъобразни решения на едноличния собственик на капитала на това дружество по реда на чл. 74 ТЗ, което налага извод за недопустимост на предявения пред СГС иск, ако се приеме, че това е неговата правна квалификация.

Ако се съобрази заявения от ищеца петитум и се приеме, че с подаване на исковата молба съдът е сезиран с иск, с който се иска да бъде прогласена нищожността на решението на едноличния собственик на капитала на „Б.Б. - НЦЗПБ” ЕООД, то съдът отново счита, че предявеният иск е недопустим.

В т. II от цитираното Тълкувателно решение е посочено, че нищожност на решението на ОС може да се установи чрез самостоятелен иск, който може да бъде предявен от всяко едно лице, което притежава правен интерес /и от членове на дружеството, както и от трети лица/, като е направено разграничение по отношение на пътя за защита срещу такова решение, като е прието, че в случаите, в които то подлежи на вписване в търговския

регистър и действието на това вписване е конститутивно, то тогава защитата на лицето, имащо правен интерес, не е чрез предявяване на установителен иск по общия ред, а е чрез предявяване на специалния иск по чл. 29 ЗТРРЮЛНЦ, който има за предмет установяване несъществуването на вписано обстоятелство, а когато взетото решение не е от тези, за които в закона е предвидено, че се вписват, нищожността му може да бъде установена чрез иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, т.е. по общия исков ред.

Както беше посочено, решението на едноличния собственик на капитала на „Б.Б. - НЦЗПБ” ЕООД, което е предмет на предявения иск за установяване на неговата нищожност, е за избор на лицето П.Л.П. за контролър. Решението за избор на контролър в едно дружество с правноорганизационна форма ООД не подлежи на вписване в търговския регистър, което означава, че съдебната защита срещу неговата нищожност може да се осъществи чрез предявяване на установителен иск по чл. 124, ал. 1 ГПК.

Абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на всеки един установителен иск, за наличието на която съдът следи служебно, е съществуването на правен интерес за ищеца от търсената с него защита, който интерес следва винаги да е конкретен. Правен интерес от търсената с установителния иск защита в случая би бил налице, когато едно лице твърди, че за него съществуват права, които са накърнени от приетото от едноличния собственик на капитала решение, което се сочи да е нищожно.

За да отговори на въпроса дали в процесния случай е налице правен интерес от предявения иск за прогласяване нищожността на решението на едноличния собственик на капитала на „Б.Б. - НЦЗПБ” ЕООД за избор на контролър, съдът съображава, че ищецът твърди, че е участвал в проведената процедура за избор на лице, което да изпълнява функциите на контролър, но за такъв с оспореното решение е избрано друго лице, а не той. Следователно ищецът не е член на ответното дружество, а трето за него лице, като с предявяване на установителния иск, той цели да защити следното субективно материално право, което счита, че има, а именно да бъде контролър на ответното дружество. Ищецът не твърди за него да съществува друго материално право, което да е накърнено с приемането на процесното решение.

При тълкуване на разпоредбите в ТЗ, с които се регламентират правилата относно възникването, съществуването и дейността на дружествата с ограничена отговорност, се налага извода, че с тях не е уредено съществуването на субективно право на което и да е лице да бъде избрано в състава на неговия факултативен орган по чл. 144 ТЗ, който е контролър – такова право по силата на закона няма нито съдружника, нито което и да е трето за дружеството лице /в ТЗ има разпоредба, която предвижда единствено кои лица не могат да изпълняват правомощията на контролър, но не и такава, регламентираща лицата, които имат признато право да бъдат избирани за контролър /. Такова право може да е предвидено да възниква за съдружника с дружествения договор съответно учредителния акт на дружеството, при което към общите му права, които са уредени в ТЗ, се прибавя и

правото му да бъде избран като контролър. Това право обаче дори и съгласно дружествения договор никога не може да възникне за трети на дружеството лица. След като за едно трето лице не съществува гарантирано от закона право да бъде избрано за контролър в едно търговско дружество, то това лице не може да обоснове с нарушаването на такова право наличието на правен интерес от предявяване на иск за прогласяване нищожността на решението на върховния орган за избор на конкретно друго лице за контролър на дружеството. Предвид горното и доколкото С.Г. не е член на ответното дружество, трябва да се приеме, че той няма и не може да има предвидено в закона право да бъде избран за контролър, поради което и приемането на решение от едноличния собственик на капитала на „Б.Б. - НЦЗПБ” ЕООД за назначаване на друго лице за контролър не накърнява такова субективно материално право, на което той се позовава в процеса.

Това, че с приемането на решение от едноличния собственик на капитала за назначаване на П.Л.П. за контролър на „Б.Б. - НЦЗПБ” ЕООД не се засяга каквото и да било право на ищеца, означава, че последният няма правен интерес от водене на установителен иск за прогласяване нищожността на това решение, което прави този иск недопустим и исковата молба, с която той е предявен следва да бъде върната на основание чл. 130 ГПК.

Така мотивиран съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА на основание чл. 130 ГПК искова молба с вх. на СГС № 9559/ 20.07.2021 г., подадена от С. М. Г. срещу „Б.Б. - НЦЗПБ” ЕООД, поради недопустимост на предявения с нея иск.

Определението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд с частна жалба в едноседмичен срок от съобщаването му на ищеца.

Съдия при Софийски градски съд: _____